: 22

מלאפוקי מת אף על גב דממליא ליה לא

מטמא טומאת אוכלין משום "דבטלה דעתו

אצל כל אדם פ רב חנניא אמר אפילו תימא

דהוי כזית הכא במאי עסקינן מיכגון שחיפהו

בבצק א"ה הכשר נמי ניבעי ה"מ באוכלין

אחריני דלא מטמו לא במגע ולא במשא אבל

הכא נהי דלא משמא במגע דקמחפי בבצק

במשא מיהת זי ליממא דהא מעון ליה זי לאפוקי

מת דאף על גב דחיפהו בבצק מממא

ימומאה חמורה שרמומאה בוקעת ועולה

בוקעת ויורדת י(אמר מר יצאו שרצים שאיז

בהן מומאה זולא שרץ מממא במגע במשא

שלא מטמא) אמר מר יצא דם דגים ודם

חגבים שכולן היתר מאי כולו היתר אילימא

דחלבו מותר הרי חיה ידחלבה מותר יודמה

אסור ואלא משום דלית בהו איסור גיד

הנשה והרי עוף דלית ביה יאיסור גיד הנשה ודמו אסור אלא מאי כולו היתר ידלא בעי

שחימה אמר מר מה עוף שאין בו כלאים אף

בהמה תלמוד לומר 🌣 בהמה כלאים דמאי

אילימא כלאים דהרבעה וכלאים דחרישה

יוהתנן יחיה ועוף כיוצא בהן אלא אמר אביי □

שצימרו אין חייבין עליו משום כלאים אמר

רב יהודה אמר רב דם שרצים לוקין עליו

בכזית ש מיתיבי סידם המחול דם הלב דם

הכליות דם אברים הרי אלו בלא תעשה

ידם מהלכי שתים דם שרצים ורמשים אסור

ואין חייבין עליו מאי אין חייבין עליו ז כרת

אלאו מחייב חדא דהיינו רישא ועוד יים תנא (יי

מלאו נמי קא ממעט ליה דקתני מיצא דם

שרצים שאין בהן מומאה חמורה יו אמר רבי

זירא התרו בו משום שרץ לוקה משום דם אינו

לוקה אמר רב דם דגים שכינסו אסור מיתיבי

∞דם דגים דם חגבים מותר ואפילו לכתחלה

ההיא בשלא כינסו כי קא אמר רב ים בשכינסו

דכוותה גבי מהלכי שתים בשלא כינסו מי

אסור והא יתניא ידם שעל גבי יז ככר גוררו

ואוכלו של בין השינים מוצצו ובולעו ואינו חושש אלא כי תניא ההיא מתניתא ידאית

ביה קשקשים כי קאמר ייו רב אסור דלית ביה

קשקשים "אמר רב ששת דם מהלכי שתים

אפילו מצות פרוש אין בו מיתיבי דם המחול

דם הלב דם הכליות דם אברים הרי אלו בלא

ל) [חולין קכה.], כ) רש"ק מ"ו,
 ג) ב"ק נד:, ד) [חוספחא פ"בהי"ב
 לקמן כב.], ה) [חוספחא פ"ב
 הי"ב, ו) כחובות ס., ו) [שס],

סייבן, ו) כתובות ס., ו) [שס], ח) סיי, ט) ליל שרלים, י) וויהרא

הגהות הב"ח

(A) גם' אין חייבין עליו כרתאבל לאו: (3) רש"י ד"ה חיה

וכו' את הפרה אמרינן אחד

: סשור

מוסף רש"י

בגוסף רש"י

בגון שיימים ובציק. כגון בשר

שחישה ובפעק. כגון בשר

שחישה ובפעק. כגון בשר

משרת ליה אוכל מלטרף בהדי בלק

משרת ליה אוכל מלטרף בהדי בלק

למו אוכל הול למ מקבל האילין, האי

שיימים ומעמה אה לה הליגין, האי

שיימים ומעמה אה להליגין, האי

שיימים ומעמה אה להליגין האיי

שיימים ומעולה להליגין האיי

שיימים ומעולה בללה

בדוף. לכללים דמרבעה לש"יג

הדו בלכללים דמרבעה לש"יג

הדי מיים יחים ושוף בכלל, כדיליף

בנמדלא, וכן לענון כללים דמרבעה

במת במחלה בשר ומורו (ביק בה).

בנמדלא, וכן לענון כללים דמרבעה

דם שתל גבר בכר: בנו ששבי

דם שעל גבי ככר. כגוו שנשכו

וניכר צו דם השינים, גוררו. לדם דאמרי דם קא אכיל (בתובות B.

לחזי ליה (שם).

מוצצו. דהל ליכל

() .rf

מכאן שייך לדף כב., () רש"ק,

יא א מיי׳ פ"ג מהל' טומאת אוכלין הל' ז עי׳ השגות

יב ב מיי שם הלי ח: יג ג מיי פ"ן מהלי טומחת מת מלכה ד:

יד ד מיי׳ פ״ז מהל׳ מאכלות אסורות הלכה א טוש״ע י״ד מי סד סעיף א: שו ה מיי פייו שם הלי א טושייע

י"ד סי" סו סעיף א: בז ו מיי פ"ח שם הלי ד טוש"ע י"ד סי" סה סעיף ה: "ז ז מיי" פ"א מהלכות שחיטה

הל"ג טוש"ע י"ד סימן יג סעיף א: ח [מיי פ"ט מהל' כלאים הל' א ין (מי ש ש מנג במוס אל ש נוש"ע י"ד סימן רצו סעיף אין: "ח ט מי" פ"יו שם הל' ו: "מ י מי" פ"יו מהל' מאכלות אסורות הל' א [ופ"ב הל'

מסורות הי מן ופ"ב הי "

" ייד מי שם הלי ד נטוש"ע

" מי מי שם הלי ד נטוש"ע

בג מ מיי פ"ד מהלי שלה לבות
בנ מיי פ"ד מהלי שלה לבות
בטומלה הלי ז וכלדוך מ"ד:

ב נומי" פ"ד מהלי מלכלות
בנ מ מיי פ"ד מהלי מלכלות
בנ מ מיי פ"ד מהלי מלכלות
בנ מ מיי פ"ד שם הלי ב נוש"ע
בנ ט מיי פ"ד שם הלי ב נוש"ע
בנ ט מיי פ"ד שם הלי ב נוש"ע

בג 6 תייי פייו שם הכי ב טוש"ע יייד סיי סו סעיף י: בד ע מייי שם הלכה א וכהראב"ד טוש"ע שם סעי' ע [וברב אלפס חולין פ"ח דף רלט.]

שימה מקובצת לן השתא נמי לא בעי הכשר. לאפוקי: כן רב חנניא אמר אפי׳ תימא בכזית. גליון לכאורה נראה דהכי אמר רב חנניא אפילו בכזית משכחת לה ולא צריכת הוה אמו והנה אמו והוה אמו הוה האמו והוה אמו החוק בכוית משכחת לה רלא צריכת להדוקי רלאוקמי בפוזות מכוית היא דרי אבל מודה הוא לשנוא דר יחיים היא דרי אבל מודה מוא לשניא בכיות משכחת לה יאי הדרי אבל בפוזות מכוית משיה אבל בפוזות מכוית מפי הכשר המוא ביני הכשר המא ביני הכשר המא לא ביני הכשר המוא לא בשני הכשר ומני א אי חכי חכשר נמי לא משנה חכורה חנו אר להבי חים או משנה יכון דאילו מסלק הבפך משנה חכורה לא בשי הכשר ומי הכשר נמי. לא בשי הכשר ומי הכשר ממי הכשר האלא משכחת ותו דל ביני הכשר אלא משכחת דורת אד לחומא המורה לוומאה קלה בפוזות המורה נוומאה קלה בפוזות המורה לוומאה קלה בפוזות המורה נוומאה קלה בפוזות אלא בכיות וטומאה קלה בפוזות אלה בפוזות אלה בפוזות המורה לוומאה קלה בפוזות אלה בפוזות המורה לוומאה קלה בפוזות המורה לוומאה הלווה לא הוי אלא בכזית וטומאה קלה בפחות מכזית אבל לר׳ חנניא משכחת לה תרוייהו בכזית ובחפהו בבצק . יחמורה במשא וטומאה קלה . במגע וה״ק אפילו בכזית משכחת לה דבעינן מחשבה לטומאה וכיון דמשכחת לה דוקא בכזית מתוקמא. הרא"ש ז"ל: גו עי" מווקמא. הואש ואין: גן עיל בחדושין: הן מיטמא דהא אות ל' נמחק: סן עי' בחדושין: הן טומאה חמורה ולא והא שרץ: הן במשא מיהא לא: הן לומר] במשא מידא לא: מן לומר ולהמה כלאיזם: ע) מידיבי לא פריך מברייתא דלעיל יצאו דם שרצים דבשיטא ליה דיכול להוחי יליכא כאר אבל השהים היינו רישא. הוס: להוחי לילא כאר אבל להאו סכן אקושיא דהיינו רישא. הוס: להייב את בל לאו דקתני כרת אבל לאו האי תנא: יס חמורה אלא אמר: האי תנא: יס חמורה אלא אמר: התנו יבר דינה הראיש דיל! דרכע רב דכוותה. מתוך פרשיי משמע הככר דכוותה. מתוך פרשיי משמע הככר כר לא נהירא כיון דאי כר כר לא נהירא כיון דאים כר לא נהירא כיון דאים כר לא נהירא כיון דאים בר ברו לא נהירא כיון דאים ברו להברו להברו להברו לא נהירא כיון דאים ברו להברו להברו לא נהירא כיון דאים ברו להברו לא נהיר להברו להברו

רבי חייא דדוחק הוא לומר כיון דאילו יאז מלרף ליה לכזית משום הכי לא בעי הכשר דה"נ מלי למימר עמה כיון דאי לא מחפה בבלק לא בעי הכשר כו' ולא רצה לחרץ כדר' חייא אלא משני השתא נמי מטמא

במשא ועוד דדוחק הוא במילחיה דר׳ חיים דטומחה חמורה וטומחה חלה בתרי דוכתי טומאה חמורה בכזית וטומאה קלה פחות מכזית אבל רב חנניא משכח ליה בחד דוכתא בכזית ובחיפהו בבלק דחמורה במשא וקלה במגעו והא דקאמר אפילו תימא דהוי כזית אין הלשון מכוון דמשמע דמודה שפיר בפחות מכזית וליתא כדפירשנו: דבוותה גבי דם מהלכי שתים

בשלא כינסו. פירוש דבההיא ברייתא דדם דגים קתני דם מהלכי שתים אסור ומי אסור בשלא בעין והא תניא כו׳ דם שבין השינים מוללו ואינו חושש ופירש הקונטרס אפילו מלות פרוש אין בו ולכך פירש הקונטרם דאם לא כן מאי פריך הכי נמי בדם שבין השינים משום דאינו נראה ולא פירש אבל התם שפירש אסור אפילו לא כינסו כדקאמר דם שעל גבי הככר גוררו לכך פי' הקונטרס דם שעל הככר גוררו כו' אף על גב דליכא איסור מצות פרוש יש בו ומיהא פריך דקאמר רב אסור והכא משמע דליכה רק מצות פרוש הף על גב דנראה ופירש אבל קשה שהרי מלות פרוש איסור מעליא הוא ואם כן לא פריך רק מסיפא ומאי פריך שאני התם בדם שבין השינים משום דם דלא פירש אבל דם מהלכי שתים שפירש אסור אפילו לא כינסו ודכוותה דם שעל הדג דמותר אפילו פירש או שמא הא דקאמר מוללו ובולעו היינו משום שהוא נודע דמהתם אתו והא דקאמר בדם מהלכי שתים שהוא אסור מיירי בשלא נודע מהיכא אתי אבל אלבעו מטפטף דם שרי משום דמהתם קאתי וליכא לספוקי לא בדם בהמה ולא בדם חיה ותירן רבינו ברוך דהכי פריך דכוותה גבי דם מהלכי שתים בשלא כינסו מי אסור פירוש אי אמרת בשלמא דדם דגים שרי אף בכינסו ודכוותה מהלכי שתים אסור נינהו וא"כ חידושא דמהלכי שתים אסור אף בכינסו כלומר דבכינסו נמי איצטריך לאשמועינן איסור דמהלכי שתים ניחא דלא תני היתר ממהלכי שתים כגון לא פירש שהרי עיקר מילתיה הוי מכינסו אלא כיון דאמר דכינסו אסור בדם דגים ואם כן הא דתני דם מהלכי שתים אסור מיירי בלא כינסו דבהא איירי מדקאמר דדם דגים מותר דבכינסו אסור וכיון דהא דתני איסור דם מהלכי שתים בשלא כינסו הוה ליה למיתני לד היתר שבו כמו דתנה דם

בהן בהן לשיל ועיל ועיל ועיל לאוקמי כדאוקמא לאפוקי מת. כלומר להכי אמרינן לעיל וע"אן ילאו מהלכי שמים שאין בהן טומאה קלה דאף על גב דממלי לפחות מכבילה אוכלין מפחות מכזים מן המת לא מצטרף בהדיה לטומאת אוכלין דבטלה דעתו אצל כל אדם: שחפהו בבלק. פחות מכבילה וזה משלימו לכבילה דחף על גב דהוח

גופיה טמא מהני ליה לירוף דהשתא לא מנומא במנט דהא מכוחה הוא וכי אמר דמלטרף בהדי בלק לטומאת אוכלין דאיכא כבילה אוכלין טמאין ומטמאין אוכלין אחרים הנוגעים בהן אי הכי. דמכוסה הוא ואין סופו לטמא טומאה חמורה הכשר נמי ניבעי: לאפוקי מת. להכי קתני לעיל שוז מהלכי שתים אין בהן טומאה קלה דאם חיפהו בבלה טומאה חמורה בוקעת ועולה דכל אהל שעל המת שאין בו חלל טפח טומאה בוקעת ועולה כדאמרינן בהעור והרוטב (חולין קכה.): חמר מר יצחו שרצים כו'. נרחה בעיני דל"ג להא מילתא דקא משני ליה במשא מיהא לא מטמא דהא יוו עוף נמי לא מטמא במשא ואמר לעיל [כ:] דמטמא טומחה חמורה: חיה ועוף כיולה בהג. בב"ק בפרק שור שנגח את הפרה (דף נד:) (כ) אחד השור ואחד כל בהמנה לנפילת הבור כו׳ ולכלחים ולשבת וכן חיה ועוף כיולא בהן: לוקין עליו. קא סלקה דעתך משום דם: חובלה תעשה. שאינו דם הנפשן: ואין חייבין עליו. מלקות: חדה דהיינו רישה. דהם כן מה הפרש בין דם (מהלכי שתים)שי לדם האברים ואמאי פלגינהו לתרתי מילי: ועוד האי תנא דלעיל מלאו נמי ממעט ליה דהסני יצא דם שרצים. יח מכלל דם דלא תאכלו: התרו בו משום שרץ לוקה. כדחמרינן בפרק קמא (לעיל ד:) וזה לכם הטמאי לימד על דם השרץ ובשרו שמלטרפין לכזית לאכילה אלמא דם שרלים כבשרן: שכנסו. בכלי יש אסור דמיחלף בדם בהמה והרואה אומר מותר לאכול דם: דם דגים וחגבים מותר לכתחלה. היינו סיפא דהך ברייתא דקתני לעיל דם הטחול דם הלב כו': דרווחה גבי מהלכי שתים. דקתני בהך מליעתא אסור ואין חייבין עליו מוקמת נמי בשלא כנסו דהא הכי תרלת לסיפא דברייתה: דם שעל הככר. אף על גב דלאו ככנסו דמי וליכא איסורא מיהו מצות פרוש יש בו אבל של ביו השינים דאכתי מחובר הוא אפילו מלות פרוש אין בו ומוללו ואינו חושש ש ולא ככנסו דמי: דחים כיה. בדם קשקשים מותר

רבינו גרשום

, הא היא גופה מטמאה טומאה חמורה בכזית: וא״ל להכי צריך מחשבה כגון דאיכא פחות מכזית . נבלה. דלא מטמא טומאה חמורה וצרפיה לשאר אוכלין לפחות מכביצה ולהכי צריך מחשבה דלית ביה שיעור טומאה חמורה: אי הכי וכעי הכשר. אבל הכא - דאיכא בערהו מכולה ובלה ביקראל מצרף ליה לכות משהר גוף הנבלה לא בעי הכשר שהרי מסמאה טומאה המורה שהרי מסמאה טומאה המורה מחשבה לא בעי הכשר אבל בעי הכשר אבל בעי הכשר אבל בעי הכשר אבל בעי המשה אבל אבל א ממא טומאה אוכלין אע"ג דירה ומשלימו מכביצה אוכלין אע"ג דמחשב ליה למיכליה משה בליח אים בדילה משה אוכלין אע"ג דבלין לאכול אדם מת ולהכי דבטלה דעתו אצל כל אדם דאין קאמר צא דם מהלים שתום כרי בהא נבלה בתמה טמאה הדהי בהא נבלה בתמה טמאה הדהי מסתה היא אמרת הה דאי מבה שה אבלה ההבל ההלבות המאה היא נופה מסמאה היא אמרת ההדהי בעוד או בתוביא נופה מטמאה היי או בתה בעוד בתוביא נופה בתוביה בתוב אי הכי ניבעי הכשר. אבל הכא . הכא במאי עסקינן כגון שחיפהו בבצק. סביב סביב שאין יכול

איכ הוי ליה למיתני ההיתר בבריית מכות בל הליתנו ההיתר בשלא כינס ואנייג דאיכא איסורא שביק האיסור ונקט ההיתר ה"ע בדם מהלכי שתים הוי ליה למיתני ההיתר אלא מדלא תני משענ ללית בה היתיא. תוסי כח"י, יח ער בחדושין: מון רב אסור. גליון וכן מוכח מתניתן דקתני דם הובנים אין חייבין ומשמע חייבא הוא דיסורא איכא ודייקא אכולהו כמו חלצה במנעל שאינו שלו בשל שמאל חליצתה כשהה דיקאר במברא (ממע בשאנו שלו דיעבר לכתויולה מי אמר אלמא דייקא אכולהו קא שכלהו קא שכלהו קא שכלהו. דען א שלה ובעבר לתחילה מי אמר אלמא דייקא אכולהו לא היו מנה של היו בעם היו אלו היו מנה בשל שמאל חליצתה כשה מו במניתן משל מעל ביד מה מלכי שחיים שבמרו. דען אינו ליוקה מכל דם לא תאכלו אות ל"ד מחק: עו בלי דאי במכתם על הדוות כי הוא יותר מלות היו אל אוקמי הכי שהרי בלל דק מלמעלה להחורות כי הוא יותר: לזן האלו בלה ליה תוכי בלי קו מלמעלה להחורות כי הוא יותר: לזן היכא מלקות אחצי שיעור: שפריש. תוסי: מרית אל ליש ותיבות כמטר זמי כתוב בלי קו מלמעלה להחורות כי הוא יותר בלה מה להורות כי הוא יותר בלה מה של בלה ליה תוכי בלי קו מלמעלה להחורות כי הוא יותר בלה מה של בלה ליח היו אל אוקמי הכי שהרי בל מתוכים היותר אל ליש התרים היותר לא היותר בל בליון: יתן מול בלה להיותר בל מתוכים היותר לה בל ביד מתוכים היותר לה בל בל היותר לה בל בל בל היותר לה בל בל התוכים היותר היותר לה בל בל התוכים היותר היותר לה בל בל התוכים היותר לה בל בל התוכים היותר לה בל בל התוכים היותר היותר לה בל בל התוכים היותר היותר היותר לה בל בל המתוכים היותר היותר היותר היותר היותר היותר היותר היותר היות

לכחחלה דלא אחי לאיחלותי דדת דהמה

חיה ועוף: מהלכי שמים. אדם: מצות

פרוש חין בו. דחינו מלוה לפרוש תעשה דם מהלכי שתים דם שרצים ממנו אפי׳ משום מלות פרישה בעלמא: ורמשים אסור ואין חייב עליו כי תניא אסור דגים דנקט ההיתר אם איתא דיש בו היתר בדם מהלכי שתים אלא ש"מ דאין בו היתר כלל ואפילו לא פירש ולכך פריך והא תניא כו' ושבין השינים יוצים לנקף ההית מם היתורים ברהית כדם מהפלפי שנים מלכים של מיחוד בל היתורים להית ביה קשקשין כו' וניחא דלא חני מולצו ואינו חושש וא"כ ש"מ דמוחר וא"כ הו"ל לאיפלוני, גבי דם מהלכי שתים ומשני אלא כי חניא מתניתא דאית ביה קשקשין כו' וניחא דלא חני היתר גבי מהלכי שתים דלא שייך ביה קשקשין ומהכא משמע דבדם דגים ליכא איסורא רק בכינסו ובלא קשקשין: ב"רוב" דם השחוד בו' הרי אאו בלא תעשה. ומיהא פריך אבל כרת ליכא: 0 לא קרעו איגו עובר עדיו. מוקמא ליה בלב עוף דליכא כזית ומכל מקום איכא איסורא למ"ד (יומא עג:) חלי שיעור אסור מן התורה ומשום הכי אסור אבל אינו לוקה כיון דלית ביה סית: ב"ל קתני בדם דידיה. ולא גרסינן כי קתני אין חייבין עליו דהא גבי לב לא קחני ליה ואם חאמר אמאי לא פריך ממחניתיון ופריך מברייתא שהרי בהדיא קחני מחני דם הטחול דם הלב אין חייבין עליו ויש לומר דאיכא לאוקומי בלב עוף פש⁶ [אבל ברייתא ליכא לאוקמי בעוף] שהרי קחני הרי אלו בלא חעשה פש: